

dents i nævnte Retning, men at Alle, der have beklædt denne Post, have opfattet deres Hverv paa den Maade, at det ikke gik an, at de gik saaledes frem med Reserfefondens Papirer. Men hvorledes vilde de, mine Herrer, paa den anden Side dog ved Lov kunne forhindre det? Hvorledes vilde de i Lovsform kunne affatte dertil sigtende Bestemmelser uden at gaae for vidt? Det vilde være umuligt; thi thi der kan komme Tilfælde, hvor det er Finantsministerens ligefremme Pligt at foretage visse Omsætninger og visse Forandringer med de Papirer, der hore til Reserfefonden. Hvis det f. Ex. viser sig for ham — han har jo Forbindelser i mange Retninger, hvorved han vel kan erfare det — at et eller andet af de Activer, der under Reserfefonden ere betroede til hans Varetagt, er truet, og at dets Værdi kan ventes sat paa Spil, saa er det jo hans ligefremme Opgave at benytte et Vink derom til at forebygge Tab. Dertil kommer jo desuden, at Kassebeholdningen slet ikke er bestemt til at møde extraordinaire Krav. Den er f. Ex. aldeles ikke beregnet paa et saadant Tilfælde som det, at Indtægterne, der jo alle ere calculatoriske, i et enkelt Aar skulde komme til at flyde med et kjendeligt mindre Beløb end det, der var forudsat. Finantsloven kan begrænse Udgifterne, og den vil i Almindelighed, naar ikke ganske extraordinaire Omstændigheder indtræde, afgive et Børn imod, at disse blive større, end man har tænkt sig. Men hvad Indtægterne angaaer, da kan Finantsloven derimod ingen Begrænsning give. Finantsloven er kun for deres Bedkommende: et Overslag, der indeholder en Formodning om, hvilke Indtægter der vil flyde, men denne Formodning kan slaae feil. Vi have jo enkelte Aar seet Indtægtsposter indflyde med et Par Millioner mindre end forventet, fordi visse Forudsætninger, som havde ligget til Grund for Beregningen, ikke indtraf. Men nu spørger jeg de Herrer: Hvad skulde Finantsministeren i saadanne Tilfælde gjøre, hvis han ikke havde Reserfefonden at støtte sig til? Vil han ikke under saadanne Omstændigheder meget let kunne blive nødsaget til, hvis han vil handle rigtig og forsvaerlig, at foretage saadanne Omsætninger, som behøves for at

dække den fremkomne Mangel. Denne Sag har jo forøvrigt allerede oftere været drøftet i de lovgivende Forsamlinger, og jeg havde endnu i forrige Vinter som Medlem af det andet Thing, inden jeg blev Finantsminister, Leilighed til i min Egenkab af Finantsudvalgets Formand udførlig at udtale mig om samme. Jeg udviklede dengang, da jeg endnu ikke var Finantsminister, aldeles de samme Betragtninger, som jeg nu her har tilladt mig at fremsætte som Finantsminister. Jeg troer, at det for en uhibet Betragtning af det hele Forhold vil vise sig, at det er en Nødvendighed, at Finantsministeren har Raadighed med Hensyn til Reserfefonden, og at det, skjøndt denne Raadighed ganske vist bør have sin Begrænsning, dog vil være et overordentlig vanskeligt Arbejde — jeg tør vel ikke sige umuligt, da man jo ikke veed, hvad der kan opfindes; men hidtil har det dog ikke været muligt — at finde noget Middel til at give denne Begrænsning et forstandigt og et adekvat Udtryk, saaledes at man virkelig paalægger Finantsministeren et Baand i saa Henseende uden derved at skade Stats tjenesten. Jeg vil derfor kun ogsaa vare mig imod, at jeg skulde love at forelægge noget Forslag om Reserfefonden.

Jeg har endnu kun en lille Bemærkning at gjøre med Hensyn til de af Udvalget ved § 2 fremsatte Ytringer, nemlig ved dem, der angaae en i sin Tid gjort Udgift til Veivæsenet i Fyen, og det er den, at medens jeg selvfølgelig iøvrigt er ganske enig med det ærede Udvalg i Henseende til dette Punkt, dog ikke kan være enig med det i, at Beløbet udslættes af Activerne, idet det nemlig aldrig har staaet imellem disse og saaledes heller ikke kan udslættes af dem. Det er aldrig kommet op i Activmassen, og Spørgsmaalet om dets Udslættelse maa derfor falde bort af sig selv.

Med Hensyn til § 5: „Post- og Telegraphvæsenets Overflud“, maa jeg sige, at jeg ikke veed, hvorfor det ærede Udvalg har omtalt og optaget de fra Statsrevisionens Side førte Klager, idet jeg ikke skjønner rettere, end at Statsrevisionen selv i Virkeligheden ingen Klage har fremsat angaaende det af Udvalget fremhævede Punkt: Dampskibbefordringen. Jeg har ved